

“मीठे बच्चे- तिमीले शरीर सहित सबै चीजबाट ममत्व निकाल्नु छ, जब तिमी आत्मा पावन कर्मातीत बन्नेछौ तब घरमा जान सक्नेछौ ।”

प्रश्न:- आत्मालाई कुन कुरासँग धेरै डर लाग्छ, त्यो डर किन लाग्छ ?

उत्तर:- आत्मालाई शरीर छोड्न धेरै डर लाग्छ किनकि उसको शरीरमा ममत्व भएको छ । यदि कसैले दुःखको कारण शरीर छोड्न चाहन्छ भने पनि उसलाई पाप-कर्महरूको सजाय त भोग्ने पर्ने हुन्छ । संगमयुगमा तिमी बच्चाहरूलाई कुनै पनि डर छैन । तिमी अभै खुशी हुन्छौ, म पुरानो शरीर छोडेर बाबाको पासमा जानेछु ।

ओम् शान्ति । मीठा-प्यारा बच्चाहरूलाई सम्झाइएको छ- एउटा छ ज्ञान र अर्को छ भक्ति । ड्रामामा यो निश्चित छ । ड्रामाको आदि-मध्य-अन्त्यलाई अरू कसैले पनि जान्दैनन् । तिमी बच्चाहरूले त जानेका छौ । सत्ययुगमा मर्ने डर हुँदैन । जान्दछन्, हामीलाई एउटा शरीर छोडेर अर्को लिनु छ । दुःखको कुरा, रुनुपर्ने कुरा हुँदैन । यहाँ मर्नदिखि डर रहन्छ । आत्मालाई शरीर छोड्दा दुःख हुन्छ । डराउँछ, किनकि फेरि अर्को जन्म लिएर दुःख नै भोग्छ । तिमी त हौ संगमयुगी । तिमी बच्चाहरूलाई बाबाले सम्झाउनुभएको छ- अब फर्केर जानु छ । कहाँ ? घर । त्यो भगवान्को घर हो नि । यो कुनै घर होइन, जहाँ भगवान् र तिमी बच्चाहरू रहन्छौ, त्यसलाई नै घर भनिन्छ । त्यहाँ यो शरीर हुँदैन । जसरी मानिसहरूले भन्छन्- आफ्नो देशमा रहन्छौ, घरमा रहन्छौ, त्यस्तै तिमी भन्दछौ- हामी अर्थात् हामी आत्माहरू वहाँ आफ्नो घरमा रहन्छौ । त्यो हो आत्माहरूको घर, यो हो जीव आत्माहरूको घर । त्यसलाई भनिन्छ मुक्तिधाम । मानिसहरू पुरुषार्थ त गर्छन् वहाँ जानको लागि, भगवान्सँग मिल्नको लागि । भगवान्सँग मिल्नको लागि धेरै खुशी हुनुपर्छ । यो जुन आत्माको शरीर हो, यसमा आत्माको धेरै मोह भएको छ, यसैले सानो बिमारी आदि हुँदा पनि डर लाग्छ- कहीं शरीर नछुटोस् । अज्ञानकालमा पनि डर रहन्छ । यस समय जबकि संगमयुग हो, तिमी जान्दछौ- अब फर्केर जानु छ बाबाको पासमा, त्यसैले डराउनुपर्ने कुरा छैन । बाबाले धेरै राम्रो युक्ति बताउनुभएको छ । पतित आत्माहरू त मेरो पास मुक्तिधाममा आउन सक्दैनन् । त्यो हो नै पवित्र आत्माहरूको घर । यो हो मानिसहरूको घर । यो शरीर बन्छ ५ तत्त्वहरूबाट, त्यसैले ५ तत्त्वहरूले यहाँ रहनको लागि खिँच्छ । आकाश, जल, वायु... । वहाँ (मूलवतनमा) यी तत्त्व हुँदैनन् । यो विचार सागर मन्थन गर्ने युक्ति हो । आत्माले यो सम्पत्ति (प्रोपर्टी) लिएको छ, यसैले शरीरमा ममत्व भएको छ । नत्र भने हामी आत्माहरू वहाँ रहनेवाला हौ । अब फेरि पुरुषार्थ गर्दछौ वहाँ जानको लागि । जब तिमी पवित्र आत्मा बन्नेछौ, तब फेरि तिमीलाई सुख मिल्छ, दुःखको कुरा नै हुँदैन । यस समय हो नै दुःखधाम । त्यसैले यी ५ तत्त्वले पनि खिँच्छन्, माथिबाट तल आएर पार्ट बजाउनको लागि । प्रकृतिको आधार त अवश्य लिनुपर्ने हुन्छ । नत्र भने खेल चलन सक्दैन । यो खेल दुःख र सुखको बनेको छ । जब तिमी सुखमा हुन्छौ भने ५ तत्त्वहरूको शरीरसँग ममत्व रहँदैन । वहाँ त पवित्र रहन्छन् । यति ममत्व रहँदैन शरीरमा । यी ५ तत्त्वहरूको ममत्व पनि छोडिदिन्छ । हामी पवित्र बनेपछि वहाँ शरीर पनि योगबलबाट बन्छ, यसैले मायाले खिँच्दैन । हाम्रो त्यो शरीर योगबलको हुन्छ, यसैले दुःख नै हुँदैन । ड्रामा कस्तो अद्भुत बनेको छ । यो पनि बडो सूक्ष्म बुझ्नुपर्ने कुरा हो । जो राम्रा बुद्धिमान् छन्, सेवामा तत्पर रहन्छन्, उनीहरूले नै राम्रोसँग सम्झाउन सक्छन् । बाबाले भन्नुभएको छ- धन दिँदा पनि धन कम हुँदैन (खोटेदैन) । दान गरिरहन्छन् भने धारणा पनि हुनेछ । नत्र त धारणा हुन मुश्किल छ । यस्तो नसम्भ, लेखेमा धारणा हुनेछ । हो, लेखेर कसैलाई कल्याणको लागि प्वाइन्ट पठाउँछौ भने अलग कुरा हो । स्वयम्लाई त काममा आउँदैन । कसैले त कागजमा लेखेर यत्तिकै फ्याँकिदिन्छन् । मैले लेख्छु, फेरि त्यो काममा आउँछ त ? यो पनि मनमा सम्भन्नुपर्छ । लेखेर फ्याँकियो भने त्यसबाट के फाइदा ? यो पनि आत्माले आफैलाई ठगेजस्तै हो । यो त धारणा गर्ने कुरा हो । बाबाले कुनै लेखेको कुरा कण्ठ गर्नुभएको कहाँ हो र । बाबा त दिनहुँ सम्झाइरहनुहुन्छ । पहिले पहिले तिम्रो बाबासँग सम्बन्ध (कनेक्शन) हुनुपर्छ । बाबाको यादबाट नै तिम्रो आत्मा पवित्र बन्नेछ । फेरि त्यहाँ पनि तिमी पवित्र रहन्छौ । आत्मा र शरीर दुवै पवित्र रहन्छन् । फेरि त्यो बल समाप्त भएर जान्छ, त्यसैले ५ तत्त्वहरूको बलले आत्मालाई खिँच्छ । आत्मालाई घर जानको लागि शरीर छोड्ने दिल हुन्छ । तिमी पावन बनेर शरीर यसरी छोड्नेछौ, जसरी मक्खनबाट बाल (केश) ।

तिमी बच्चाहरूलाई शरीर सहित सबै चीजहरूबाट ममत्व मेटाइदिनु छ । हामी आत्मा विना शरीर आएका थियौं, हामी पवित्र थियौं । यस दुनियाँसँग ममत्व थिएन । वहाँ शरीर छोड्दा कोही रुँदैनन् । कुनै कष्ट हुँदैन, रोग

लागैँन । शरीरसँग ममत्व हुँदैन । आत्माले कर्म गर्छ, एउटा शरीर बूढो भयो भने फेरि अर्को लिन्छ कर्म गर्नको लागि । वहाँ त रावण राज्य नै हुँदैन । त्यसैले यस समय दिल हुन्छ बाबाको पासमा जाऊँ । बाबा भन्नुहुन्छ—मलाई याद गर । यो ज्ञान बुद्धिमा छ । बाबा भन्नुहुन्छ— पवित्र बनेर आउनुपर्छ । अहिले त सबै पतित छन् त्यसैले ५ तत्त्वसँग मोह भएको छ, यिनलाई छोड्ने दिल हुँदैन । नत्रभने विवेकले भन्छ— शरीर छुटोस् र बाबाको पासमा जाऊँ । अहिले पुरुषार्थ गर्दछौ, हामीलाई पावन बनेर बाबाको पासमा जानु छ । बाबाले भन्नुभएको छ— तिमी त मेरै थियो, अब फेरि मलाई याद गरेमा आत्मा पवित्र बन्नेछ, फेरि यो शरीर धारण गर्नमा कुनै पनि कष्ट हुँदैन । अहिले त शरीरमा मोह छ, त्यसैले डाक्टर आदिलाई बोलाउँछन् । तिमीलाई त खुशी रहनुपर्छ— म बाबाको पासमा जाँदै छु । यस शरीरमा अब मेरो कुनै सम्बन्ध (कनेक्शन) छैन । यो शरीर त कर्म गर्नको लागि मिलेको हो । वहाँ त आत्मा र शरीर दुवै नै तन्दुरुस्त हुन्छन् । दुःखको नामै हुँदैन । त्यसैले बच्चाहरूलाई कति पुरुषार्थ गर्नुपर्छ । अब हामी बाबाको पासमा जान्छौ । किन यस शरीरलाई छोडेर नजाने । तर जबसम्म योग लगाएर पवित्र बनिदैन, कर्मातीत अवस्था बन्दैन, तबसम्म जान सकिदैन । यो कुरा ज्ञान नभएकालाई आउन सक्दैन । तिमी बच्चाहरूलाई आउँछ । अब हामीलाई जानु छ । पहिले त आत्मामा तागत हुन्छ, खुशी हुन्छ । कहिल्यै डर रहँदैन । यहाँ दुःख छ, यसैले मानिसहरू भक्ति आदि गर्छन् । तर फर्केर जाने मार्ग त जान्दैनन् । जाने मार्ग त एकै बाबाले बताउनुहुन्छ । म बाबाको पासमा जाँदै छु भन्ने खुशी हुन्छ । बाबा सम्झाउनुहुन्छ— यहाँ तिम्रो शरीरमा मोह छ । यो मोह निकालिदेऊ । यो त ५ तत्त्वहरूको शरीर हो, यो सबै माया नै हो । यी आँखाबाट जे पनि देख्छौ सबै माया नै माया हुन् । यहाँ हरेक चीजमा दुःख छ । कति गन्दा छ । स्वर्गमा त शरीर पनि सर्वोत्तम (फस्टक्लास), महल पनि फस्टक्लास मिल्नेछ । दुःखको कुरा नै हुँदैन । कस्तो बनीबनाऊ खेल छ । यो त चिन्तनमा आउनुपर्छ नि । बाबा भन्नुहुन्छ— अरू केही बुझ्दैनौ, ठीक छ, भन— बाबालाई याद गरेमा विकर्म विनाश हुनेछ, स्वर्गमा जानेछौ । हामी त आत्मा हौ । यो शरीररूपी पुच्छर पछि मिलेको हो, यसमा हामी किन फँस्ने ? बाबा सम्झाउनुहुन्छ— यसलाई रावण राज्य भनिन्छ । रावण राज्यमा दुःख नै दुःख छ । सत्ययुगमा दुःखको कुरा हुँदैन । अब बाबाको यादबाट हामी शक्ति लिन्छौ किनकि कमजोर बनेका छौ । देह-अभिमान हो सबैभन्दा कमजोर बनाउनेवाला । बाबा सम्झाउनुहुन्छ । यो ड्रामा बनेको छ । यो बन्द हुन सक्दैन । मोक्ष आदिको कुरा नै छैन । यो त बनीबनाऊ ड्रामा हो । भनिन्छ पनि, चिन्ता त्यसको गरौँ... जो बितिसक्यो, त्यो फेरि पनि हुनु नै छ । चिन्ताको कुरा नै छैन । सत्ययुगमा खराब कुनै चीज पनि हुँदैन । यहाँ चिन्ता नै चिन्ता छ । बाबा भन्नुहुन्छ— यो त ड्रामा हो । बाबाले बाटो त देखाइदिनुभएकै छ । यसरी तिमी मेरो पासमा आइपुग्नेछौ, जसरी मक्खनबाट बाल (केश) निस्कन्छ । केवल तिमीले मलाई याद गरेमा पवित्र बन्नेछौ । पावन बन्ने अरू कुनै युक्ति छैन । अहिले तिमी सम्झन्छौ— हामी रावण राज्यमा बसेका छौ । त्यो हो ईश्वरीय राज्य । ईश्वरीय राज्य र आसुरी राज्यको खेल हो । ईश्वर कसरी आउनु भएर स्थापना गर्नुहुन्छ, यो कसैलाई पनि थाहा छैन । बाबालाई नै ज्ञानको सागर भनिन्छ । उहाँ नै आएर सबैलाई सम्झाउनुहुन्छ । अहिले तिमी सारा ज्ञान बुझिरहेका छौ, फेरि यो सारा ज्ञान बिर्सिनेछौ । जुन पढाइबाट हामी यो पद प्राप्त गर्छौ, यो सबै बिर्सिनेछौ । स्वर्गमा गएपछि यो ज्ञान गुम हुन्छ । भगवान्ले डबल सिरताज कसरी बनाउनुभयो, त्यो केही पनि जान्दैनन् । यिनीहरूले नै जान्दैनन् भने अरू शास्त्र आदि पढ्नेहरूले के जानून् ? उनीहरूलाई छुँदैन (टच हुँदैन) । तिमी आएर सुन्छौ भने तिमीलाई तुरुन्तै टच हुन्छ । छ सारा गुप्त । बाबा सुनाउनुहुन्छ, देख्नमा आउँछ र ? समझमा आउँछ, आत्मालाई देखेका छौ र ? सम्झन्छौ आत्मा छ । दिव्य दृष्टिबाट देख्न सकिन्छ । बाबा भन्नुहुन्छ— देखेर पनि के बुझ्छन् र ? आत्मा त सानो बिन्दी हो । आत्माहरू अनेक छन् । १०-२० आत्माहरूको पनि तिमीले साक्षात्कार गर्न सक्छौ । एउटा मात्रले त केही थाहा हुँदैन । बुझ्न सकिदैन । धेरैलाई साक्षात्कार हुन्छ । थाहा कसरी हुन सक्छ— आत्मा हो वा परमात्मा हो ? फरकको बारेमा थाहा हुँदैन । बस्दा बस्दा साना-साना आत्माहरू देख्नमा आउँछन् । आत्मा हो वा परमात्मा हो भन्ने कहाँ थाहा हुन्छ र !

अहिले तिमी जान्दछौ— यति सानो आत्मामा तागत कति धेरै छ । आत्मा त मालिक हो, एक शरीर छोडेर अर्कोमा प्रवेश गर्छ, कर्म गर्नको लागि । कस्तो विचित्र लीला (कुदरत) छ ! शरीर बिमारी हुन्छ या कुनै नोक्सान (दिवाला) हुन्छ भने सम्झन्छन् योभन्दा त शरीर नै छोडौ । आत्मा निस्कपछि, दुःखबाट छुट्नेछ । तर पापको बोझ जुन शिरमाथि छ, त्यो कसरी छुट्न सक्छ ? तिमी पुरुषार्थ गर्छौ नै पाप विनाश होस् भनेर । रावणको

कारण धेरै पाप भएको छ, जसबाट छुट्ने बाटो बताउनुहुन्छ । केवल भन्नुहुन्छ— मलाई याद गरिराख । याद गर्दा गर्दै शरीर छुटोस् । तिम्रा पाप आदि सबै खत्तम हुनेछन् ।

याद गर्नु कुनै साधारण कुरा होइन । मलाई याद गर्दा मायाले तिमीलाई हैरान गर्छ । घरी घरी भुलाइदिन्छ । बाबाले अनुभव पनि सुनाउँछन् । मैले धेरै कोशिश गर्छु । फेरि पनि मायाले भाँजो हाल्छ । दुवै एकसाथ हुनुहुन्छ । एकसाथ भएर पनि घरी-घरी बिसिहाल्छु । बडो कठिन छ । घरी-घरी कहिले को, कहिले को याद आउँछ । तिमीले धेरै राम्रोसँग पुरुषार्थ गर्छौ । कसैले त गफ लगाउँछन् । १०-१५ दिन चार्ट लेखेर छोडिदिन्छन्, यसमा धेरै सावधानी राख्नुपर्ने हुन्छ । सम्भन त सम्भन्छन्— जब पावन हुनेछौ, कर्मातीत अवस्थालाई प्राप्त गर्नेछौ, तब विजय प्राप्त गर्नेछौ । यो ईश्वरीय चिह्न (लटरी) हो नि । बाबालाई याद गर्नु— यो हो यादको डोरी । बुद्धिबाट बुझ्ने कुरा हो । भन्न त भन्छन्— हामी बाबालाई याद गर्छौ तर बाबा भन्नुहुन्छ, याद गर्ने आउँदैन । पदमा फरक त पर्छ हैन । कसरी राजाई स्थापना भइरहेको छ । तिमीले अनेक पटक राज्य गन्यौ, फेरि गुमायौ । बाबाले हर ५ हजार वर्षपछि पढाउनुहुन्छ । फेरि रावण राज्यमा तिमी वाम मार्गमा जान्छौ । जो देवता थिए, उनै फेरि वाम मार्गमा गिर्छन् । बाबा धेरै गहन कुराहरू सम्भाउनुहुन्छ, बाबालाई याद गर्नको लागि । छ त धेरै सहज । शरीर छोडेर बाबाको पासमा जानु छ । मलाई जानू तब त योगबलबाट विकर्म विनाश हुन सक्छ । त्यो त अन्तिममा नै हुन सक्छ । फर्केर त कोही आउँदैन । जसले जे गरे पनि, यथार्थ योग त मैले नै आएर सिकाउँछु । फेरि आधाकल्प योगबल चल्छ । वहाँ त अथाह सुख भोग्छौ । भक्तिमार्गमा मानिसहरू के के गरिरहन्छन् । बाबा जब आएर ज्ञान दिनुहुन्छ, तब फेरि भक्ति हुँदैन । ज्ञानबाट दिन भयो, फेरि कुनै कष्ट हुँदैन । भक्ति हो रात, धक्का खाने । वहाँ त दुःखको कुरै हुँदैन । यो सबै कुरा जो यहाँका (स्याम्पलिङ्ग) हुनेछन्, उनीहरूकै बुद्धिमा बस्नेछ । यो बडो महीन कुरा हो, अद्भुत ज्ञान छ, जो बाबा सिवाए अरू कसैले सम्भाउन सक्दैन । धेरै कम मात्रै बुझ्नेहरू छन् । ड्रामामा निश्चित छ । यसमा केही पनि फरक पर्न सक्दैन । मानिसहरूले त सम्भन्छन्— परमात्माले के गर्न सक्नु हुन्न र । तर भगवान् त आउनुहुन्छ नै एक पटक, आएर तिमीलाई स्वर्गको बाटो बताउनुहुन्छ ।

अहिले तिमी बच्चाहरूको कति विशाल बुद्धि भएको छ । यहाँ दुवै एकसाथ हुनुहुन्छ । यी ब्रह्माले पनि कसैलाई देख्दा सम्भन्छन्— शान्तिको दान दिनु छ । देख्नासाथ थाहा हुन्छ, यो हाम्रो घरानाको हो वा होइन ? सेवाधारी बच्चाहरूको पनि काम हो परख गर्नु (नब्ज देख्नु) । यदि हाम्रो कुलको छ भने त शान्त हुनेछ । अच्छा ! मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) पावन बनेर बाबाको साथमा घर जानको लागि यस ५ तत्त्वको पुतलासँग ममत्व नराख । शरीर छोड्नुपर्ने डर निकालदिनु छ ।
- २) यादको यात्राको चार्ट धेरै होशियारीपूर्वक बढाउँदै जानु छ । योगबलबाट आत्मालाई पावन बनाएर कर्मातीत बनी ईश्वरीय चिह्न (लटरी) जित्नु छ ।

वरदानः— सेवाद्वारा खुशी, शक्ति र सबैको आशीर्वाद प्राप्त गर्नेवाला पुण्य आत्मा भव

सेवाको प्रत्यक्षफल— खुशी र शक्ति मिल्छ । सेवा गरेर आत्माहरूलाई बाबाको वर्साको अधिकारी बनाइदिनु— यो पुण्यको काम हो । जसले पुण्य गर्छ उसलाई आशीर्वाद अवश्य मिल्छ । सबै आत्माहरूको दिलमा जुन खुशीको संकल्प पैदा हुन्छ, त्यो शुभ संकल्प आशीर्वाद बन्न पुग्छ र भविष्य पनि जम्मा हुनेछ । यसैले सधैं आफूलाई सेवाधारी सम्भेर सेवाको अविनाशी फल खुशी र शक्ति प्राप्त गर ।

स्लोगनः— मनसा-वाचाको शक्तिबाट विघ्नको पर्दा हटायौ भने भित्र कल्याणको दृश्य देखिन आउँछ ।